

Z@jíček

Školní časopis ZŠ
Zaječí

Duben/květen 2024

Výběrové
řízení

strana 16

Z lavice
do senátu

strana 10-13

Povoláním
kat

Jak se žilo ve středověku

Úvodní slovo

Milí a vážení čtenáři!

*Zdravíme Vás z naší redakce, kde právě aktuálně probíhá **velká příprava** na výběrové řízení. Koho, co a proč budeme vybírat?*

Dozvíte se za chvíli, hned, jak se začnete do našeho dubnovo/květnového vydání.

*Mimo to se také dozvíte, kde jsme se předchozí měsíc toulali, do jakého časového pásma v **minulosti se přenesli naši pátáci**, co máme nového ve škole a spoustu a spoustu dalších informací, bez kterých zkrátka nemůžete být.*

Jdeme na to, at' nám to hezky odsýpá.

*Krásné počtení a příjemné těšení **na blížící se prázdniny** (fakt už za měsíc!!! Jupíííí!!!)*

Vaše redakce

Další vydání **je tady!**

Obsah

Tak především jsme to my – Vaše úžasná redakce, která pro Vás pravidelně, den co den, noc co noc sbírá ty nejaktuálnější novinky z naší školy a blízkého okolí. A to by tak možná pro představu co bude uvnitř tohoto vydání stačilo – ne? Ne! OK. Bereme. Jelikož jsme si Vás rozmazlili, níže podrobnější obsah.

Tým redakce

Na co se můžete těšit

1. Jak se žilo ve středověku - úvod	strana 4
2. Povoláním kat	strana 5
3. Společenské vrstvy	strana 6
4. Mučící nástroje	strana 7
5. Fotografická soutěž – 5. třída	strana 8 – 9
6. Z lavice do senátu	strana 10 - 13
7. Z@ječí uši	strana 14 - 15
8. Z@jíčkoviny	strana 16

Z@jíček nikdy nespí

Takto usilovně se v našem Z@jíčku pracuje. Neúnavně a téměř bez oddechu. Dobře – občas si to trochu zpestříme nějakou hrou, rozhovorem, anketou apod....

Zdroj:
<https://www.manumi.cz>

Foto Creative Commons

A občas si i trochu „zablbneme“ a zkusíme posunovat naše schopnosti a dovednosti, jak to jen jde (netvrdíme, že je to vždy jednoduché).

Výběrové řízení je na spadnutí

Jak se žilo ve středověku

Napadlo Vás někdy, jaké by to bylo žít v dřívějších dobách? Co takový středověk? Kým a čím byste asi byli, jaké by bylo Vaše bydlení, oblečení, povolání, kam a jestli vůbec byste chodili do školy... Pojdme spolu nahlédnout pod roušku středověkých časů.

Tým redakce

1. Povoláním kat

2. Společenské
vrstvy

3. Mučící nástroje

4. Fotografická
soutěž – naši páťáci

5. Fotogalerie

Stroj času

Zpátky do minulosti

Povoláním kat

Víte jak zní anglický překlad slova „kat“? Je to „executioner“. Že Vám to něco říká? Vám možná ne, ale pro některé je exekutor noční můrou. Pokud někdo neplatí své závazky a dluhy, může přijít právě exekutor a zabavit část majetku nebo i třeba celý dům

Šéfredaktor Martin

To všechno ale není nic proti katovi, což bylo **jedno z nejobávanějších povolání.**

Kat – dříve také popravčí nebo mistr ostrého meče. Vykonával popravy lidí, kteří byli odsouzeni k trestu smrti.

Přesto, že se jednalo o povolání, měl kat jistá omezení co se týče společnosti. Například v **hostincích nebo kostelech měl vyhrazené místo stranou.** Oblečen musel chodit většinou v **černé barvě** nebo být viditelně označen. A samozřejmě se mu **lidé často vyhýbali a báli se ho.**

Původ slova kat pravděpodobně souvisí se slovy „kácet“ nebo „kotit“ – což odkazuje na stínání hlav.

Za vykonanou práci kat dostával plat buď týdenní nebo za každý vykonaný úkon, což byla například poprava, nebo i výslech odsouzeného či mučení.

Zatím nic moc příjemného, že? Ale jdeme dál.

Zdroj: Wikipedia

Mistr ostrého meče

Společenské vrstvy

Jsou nebo nejsou? Nebo existují, ale tváříme se, že tomu tak není? Tomuto (ne)dělení ve společnosti se na zoubek podívala naše šéfredaktorka Valča.

Šéfredaktorka Valča

Navážeme na předchozí článek. Stejně tak jako kat patřil do jisté společenské vrstvy a podle toho k němu lidé přistupovali, různé systémy ve společnosti byly mnohem dříve.

Mimo otrokářský systém, kdy lidé nebyli svobodní, sem patří také kastovní systém, díky kterému je člověk v podstatě už od narození zařazen **podle majetku** nebo **náboženství** do určité společenské vrstvy.

Ve středověku panovaly mezi lidmi hluboké společenské rozdíly. Podle toho, jaké postavení zastávali, se lidé té doby oblékali, stravovali i bydleli. Jakákoliv snaha o odlišení se od dané vrstvy byla považována za hříšnou.

Zejména obyvatelé, kteří se řadili k privilegované skupině – stavovská – měli **velkou politickou moc**. Byla to především šlechta, která vlastnila velký majetek.

Na okraji středověké společnosti se pohybovali lidé bez domova, **tuláci, žebráci**, ale společnost sem řadila také např. **potulné herce nebo kejklíře**.

Je podle Vás společnost ve 21. století jinde? Posunuli jsme se a už nedělíme lidi podle majetku, náboženství, množství peněz nebo titulů?

Zdroj: wikipedia

Jsme si

rovni?

Mučicí nástroje

A co třeba takové mučicí nástroje? Dříve byly s oblibou používány zejména pro vytláčení přiznání z někoho, kdo možná ani nic neprovedl, ale pod hrozbou nebo za použití právě mučení se často doznal i k věcem, které nespáchal

Redaktor Dan

První zmínky o mučení a mučících nástrojích pochází až ze středověkého Řecka a Říma, ale pravděpodobně už vznikly dříve a to zejména z důvodu **trestání nějakého zločinu nebo přestupku**.

Jedny z prvních mučících nástrojů byly v podstatě „jednoduché“, jistě můžete znát např.: **bičování, ukřižování** apod. Nic hezkého.

Ve středověku ale začali používat důmyslnější metody. **Stahovací šterba** fungovala tak, že ubohá osoba byla zachycena ze dvou stran a postupně roztahována. Určitě to byla jedna z nesmírně bolestivých smrtí.

Zdroj:wikipedia

Bud' me rádi za to, kde žijeme. U nás se mučení bát nemusíte – pokud tedy jako jistou formu mučení nepovažujete **vynášení odpadků či uklízení pokoje**.

Na druhou stranu – vidíte tu podobnost? Mohli bychom nazvat **tělocvičny a posilovny novodobými mučírnymi?**

Pro méně chápavé - rozdíl je, doufám, všem jasný – tady je to dobrovolně.

Mučírny

posilovny

Fotografická soutěž

Středověk byl evidentně velmi zajímavým obdobím. Nevíme tak úplně, jestli bychom v něm zrovna chtěli žít, ale co si to vyzkoušet nanečisto? Naši pátáci se nad tím vším zamysleli a v pracovkách si vlastnoručně vyrobili kostýmy, které tuto dobu připomínají. Mrkněte jak se jim to povedlo. A že se jim to povedlo!

Pátá třída ZŠ Zaječí

No nejsou fantastičtí? Celou atmosféru skvěle dokresluje náš kostel z tohoto období. Tu nejlepší kulisu tedy měli hned za rohem.

Zdroj: vlastní

A výsledek

je na 1*

Fotografická soutěž

A protože se fotečky opravdu povedly, rozhodli jsme se poslat je do světa, jestli se budou líbit i tam. A líbily! A MOC! ZŠ Zaječí slaví další z mnoha úspěchů – a to na celostátní úrovni. Jsme prostě dobří!

Pátá třída ZŠ Zaječí

Naši páťáci za své fotografie získali nádherné **2. a 3. místo v celostátní fotografické soutěži** na téma: Jak se žilo ve středověku. **HURÁÁÁ!!!!**

Vyhrála celá třída! **GRATULUJEME!!!**

Pokochejte se společně s námi povedenými fotografiemi. Pátáci si jdou zatím užít **zasloužené ceny** i slávy. Ještě jednou velká gratulace!

**Pátáci –
skvělá práce!**

Zdroj: vlastní

Z lavice do senátu

Že je to cesta příliš dlouhá a nemožná? Představte si, že ne. Dlouhá to ano, náročná taktéž, ale nemožné není nic – pokud si to člověk sám sobě nevnutí. A tak se stalo, že jedna naše šikovná žačka právě takovou cestu absolvovala.

Tým redakce

Naše žačka v Senátu ČR

Shodou okolností tou šikovnou žačkou není nikdo jiný, než naše šéfredaktorka Valča. A co ji tam přivedlo? Valča se zúčastnila soutěže na téma šikany a rasismu, nad kterou převzal záštitu předseda senátu – pan Vystrčil.

Její esej s názvem: Jaké to je doopravdy? Měla velký úspěch. A to až takový, že za ni získala **v celostátním kole 2. místo!**

MOC A MOC GRATULUJEME!!!!!!

A pokud Vás zajímá, co v esejí bylo, exkluzivně Vám její obsah přinášíme a to hned na další straně.

Zdroj: Valérie Frýbertová

Jaké to je doopravdy?

JAKÉ TO JE DOOPRAVDY?

Šikana a kyberšikana. Často skloňovaná slova. Spousta pouček, příruček, co bychom měli a co bychom neměli. Všechno je to moc hezké, ale jaké je to ve skutečnosti? Jaké to je, když se vás to týká napřímo?

Hlavní a nejdůležitější věc: většina lidí je ráda, že ji nezažila nebo se jí alespoň osobně vyhnula. Ale co my ostatní? Jasně, často slýcháme: „Neboj se, řekni to učiteli nebo rodičům, svěř se.“ Věřte mi, rádi bychom, ale nejde to. Problém je, že důvěru, kterou jsme dřív měli, v nás někdo zadupal. A najít důvěru znovu, když jste na úplném dně, tak snadno nejde.

Ve škole je to pro mě každodenní boj. A já v něm bohužel každý den úspěšně prohrávám. Za ty čtyři roky, když jsme se přistěhovali a já musela na jinou školu, jsem nezažila nic jako fajn kolektiv, přátelskou komunikaci nebo zábavu při soutěžích a hrách. Ono je to sice na chvíli vždy dobrý, ale hned vzápětí přiletí další narážka, pohled a už to jede nanovo.

Bojím se jít už i na záchod, protože kdo by stál o to neustále poslouchat tiché narážky o tom, jak jsem divná, hrozná a nevím co všechno. Okolo učitelů a kamarádů ale procházím tiše, s mírným úsměvem, aby hlavně nikdo nic nepoznal. Celý den hraji tohle divadlo. Naštěstí je tu vždy večer. A jsou tu sny. Díky nim jsem, myslím, ještě tady a ne někde na psychiatrii. Je to přesně ten čas, kdy můžu utéct od všech starostí. Kolikrát se mi nechce ani probudit. Je to tak krásný pocit. Jenže pak začne zvonit budík. Mám tam hezkou melodii, pořád ještě je mi krásně. Mobil oznamuje přijatou zprávu...hm, tak a zpátky do reality.

Anonymní zpráva z Instagramu. Jedna, druhá, třetí. A jedna horší než druhá. Nadávky, vulgarity. Že jsem pí..., ku... a nevím co ještě. Tohle už není jen nějaká poučka z učebnice. Tady je názorný příklad, jak to vypadá, když vás potká kyberšikana.

Platformy na Instagramu rostou jako houby po dešti. Jedna nabízí možnost anonymních zpráv, kdy můžete komukoliv poslat cokoli a on nezjistí, od koho tento „milý pozdrav“ přišel. Zjistíte to jedině tak, že zaplatíte zhruba tři stovky. Kdo z nás žáků na to má?

Pokračování na další straně...

Další aplikace jsou ještě vychytralejší. Můžete si vybrat už předem vytvořenou urážku nebo nadávku, a to v několika různých jazycích. A když se někdo ohradí, tak vždycky můžete říct, že jste na to kliknuli omylem. Taky zajímavé.

Mezi další „zábavu“ některých spolužáků patří vytvářet falešné profily na nás – třídní šprty a podivíny. Vytvoří účet, na který vkládají naše fotky, které pořizují tajně při vyučování nebo o přestávkách, když o tom nevíme. Většinou tam samozřejmě vypadáme blbě, případně si pomůžou nějakým filtrem a je to. Smějí se na náš účet. Jsou ale chytrí. Přístup do těchto účtů mají jen ti, co nějakou takovou fotku pořídí a vyvěsí ji. Teprve poté jsou platnými členy.

Nejhorší na tom vše je, že jim to prochází. Jsou za největší borce a hrdiny. A kdo je neobdivuje, tak se jich bojí a bojí se hlavně toho, aby další účet nebo něco podobného neprovedli jim. A tak jsou zticha. Ale sakra proč já? Co jsem komu udělala? Vždyť nejsem tak hrozná, nebo jo? To, že jsem tak trochu šprtka dobře, ale jinak jsem přece úplně stejná jako oni. Mám dny, kdy se mi nechce učit, kdy jsem prostě líná a nechce se mi nic. Nejsem bezchybná, ale zasloužím si toto?

A já pitomá jim ještě pomáhala! To bylo řečí a rad okolo: „Tak jim zkus nabídnout svou pomoc, ukážeš jim, že mají u tebe dveře otevřené a budou tě mít rádi“. Ani náhodou. Jsou se mnou kamarádi jen dokud jsem jim na něco dobrá. Hned jak dopíšu test, se kterým jsem jim pomohla, začne to všechno nanovo.

Borec, co se mi dříve posmíval, mi začne psát. Jak se mám, co dělám a že se mu líbím. Nejdřív jsem mu neodpovídala. Ale byl přesvědčivý. Třeba to myslí vážně. Hm... Tak zase nic. Jen se bavil spolu s ostatními kámoškami, hrál to a celou korespondenci jim pak četl a přeposlal dalším. Všichni se mi hned další den zase vysmáli.

Tak ráda bych se vrátila na svou původní školu, Měla jsem tam pravé kamarády, nevěděla jsem, co je to závist a bylo mi tam tak dobře. Chci to zpátky!

Těším se, těším se moc, až tohle všechno za čtyři měsíce skončí. Snad to na střední bude lepší. Opravdu v to doufám! Jenže podobné chování některých lidí pozoruju také v nižších třídách. A co teď? Mám tam malého brášku. Také on tímto vším bude muset procházet? Jedni smradi odejdou, ale co ten zbytek?

My jako devátáci bychom jim měli jít všichni příkladem. Jenže když ti malí vidí, že smát se a ubližovat ostatním je frajerský čin, kdy se to zastaví?

Jediné, co já jako žačka můžu udělat, je mluvit o tom. Dostat to ven. Třeba tak, že napíšu tento příspěvek do soutěže a ať už má šanci na úspěch nebo ne, udělala jsem první krok. Ať si mě nesnáší, ať si mě pomlouvají. Myslím, že mluvit o šikaně a kyberšikaně je daleko důležitější než řešit, co je trendy, jaké oblečení je in a co je zrovna v módě. Věřím, že je to jedna z cest, kterými se dá něco změnit. Doufám. Z celého svého srdce.

Z@ječí uši

Chodba na druhém stupni naznala jistých změn. Aby se tu žáci cítili ještě více komfortněji, mohli si popovídat, něco si zahrát nebo si jen tak posedět i s kamarády z jiných tříd, pořídila škola zbrusu nové stolečky a k nim židličky. Kafičko zde sice nepodáváme a stále jedeme bez mobilů, ale místa jsou intenzivně využívána právě pro povídání, hry a sdílení zážitků. Jak se Vám líbí?

Tým redakce

Foto: archiv redakce

Nové posezení na chodbě v patře na druhém stupni. Co Vy na to? Využíváte je a čím by bylo možno ještě atmosféru vylepšit? V běhu jsou ještě **další aktivity a hlavolamy**, ale v redakci přijímáme i Vaše další originální nápady a návrhy, jak to tady zútlumit a zpříjemnit. Když už tady trávíme tolik času, **ať je nám tu fajn.**

A další **inovativní prvek** na v této chodbě – **Vymaluj si mě**. Co že to je? Jakože přijdeš a maluješ na nástěnku. Chápeš? Easy a super zábava. Jak se povedl první pokus níže v galerii. Chcete více takových nápadů? Napište nám

Jak šel čas... Malby přibývaly a vše se krásně „vybarvilo“.

Hotovo – finito! Příště zase ☺

A máme

vymalováno

Z@ječí uši

A událo se toho ještě mnoho. Krátký a stručný přehled níže, protože tentokrát už se toho do našeho časopisu opravdu více nevejde. Držte si kloboučky, pojedeme rychle!

Tým redakce

Střelecké závody, Karlovarský skřivánek, McDonald cup, Den otevřených dveří, nové knihy, koncert Společně... Událo se toho zkrátka mnoho. Níže fotogalerie pro představu. Úplně vše jsme nestihli vyfotit, ale zbytek najdete na webových stránkách školy nebo na FB ZŠ Zaječí.

Hoši z 2. a 3. třídy se zúčastnili **McDonald cupu** v Hustopečích. Pečlivá porada před zápasem byla nezbytná.

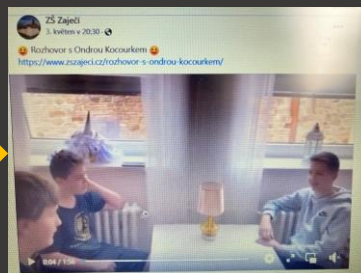
Foto: archiv redakce

V knihovně přibily nádherné **nové kousky**. Přijďte si vybrat. Máme knihy jak veselé tak smutné, zábavné i poučné. **Zastavte se kteroukoliv přestávku** a kniha Vám na **celý jeden měsíc** bude říkat „pane“ nebo „paní“.

Na koncertě **Společně** si mohl zahrát a zpívat kdo chtěl nebo našel odvahu. A nezapomeňte si pustit i náš **video rozhovor s Ondrou K.**

Více už se už opravdu **nám sem nevejde.**

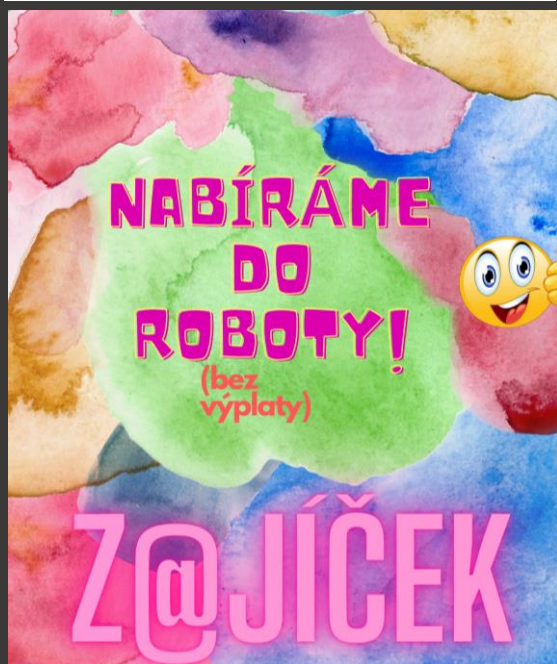
Z@jíčkoviny

A tu největší pecku pro Vás máme na konci. Jelikož nám letos odchází naši úžasní novináři z devítky na střední školy, budeme doplňovat naši několika tituly ověřenou redakci a od září 2024 nabíráme nové redaktory.

Uvolní se tímto takéž pozice šéfredaktorů, takže kdo máte novinářské ambice a chcete se naučit jak vést rozhovory, psát články a spolupodílet se na tvorbě naše báječného a jedinečného Z@jíčka – **právě teď je Vaše šance!**

Šéfredaktoři Valča a Martin

Naši šéfredaktoři vytvořili tyto plakátky (dáváme pro jistotu oba, abychom si je ještě nakonec nerozházeli). První kolo výběrového řízení bude již **31.5.2024 – v knihovně – 12:30**. Přijď za námi a staň se součástí jedné z nejlepších školních redakcí v ČR!

Děkujeme za

Vaši přízeň

Ke stažení na FB ZŠ Zaječí nebo na webových stránkách www.zszajeci.cz